

MALÝ SRNEČEK

autorka bestsellerů

Holly Webb

bambóok

bambôok

MALÝ SRNEČEK

Holly Webbová
ilustroval James Brown

Georgovi

HW

„Je tak krásný,“ pronesla obdivně Lola s pohledem upřeným na velký dům, před kterým s mámou stály. Položila přepravku se svým kocourkem na štěrk prorostlý plevelem a nespokojený Alfík zamňoukal. Příčilo se mu, že ho na cestu zavřeli, i když to nebylo na dlouho.

„Opravdu se ti líbí?“ zeptala se jí maminka ustaraně. „Víš, už jsme ho sice jednou viděly, ale dneska mi připadá tak nějak jiný. Teď už je to opravdu náš dům.“ Usmála se a Lola viděla, jak jí povolilo napětí v ramenou. Máma se celou dobu, co řídila, tvářila ztrápeně a seděla celá

MALÝ SRNEČEK

shrbená. Ale teď, když dorazily k jejich novému domu, se zdálo, jako by se jí konečně ulevilo.

„Je opravdu moc pěkný,“ opakovala Lola, naklonila se k mamince a objala ji. A byla to vlastně pravda. Bude tu mít vlastní veliký pokoj! A obrovská zahrada jen čeká na to, až ji začne prozkoumávat. Bude to vážně opravdový průzkum – tráva je tu totiž tak přerostlá, že podle máminých slov budou potřebovat mapu a kompas, možná dokonce i satelitní navigaci, aby se dostaly až na konec pozemku. Navíc to odtud budou mít velmi blízko ke strýčku Chrisovi.

Lolu jen mrzely některé věci, které se stěhováním souvisely. Především nechtěla opustit tátu. O víkendech k němu bude jezdit často, skoro tak často jako dřív, když bydlel jen deset minut od nich. Ale stejně – bude to divné, když už nebudou žít ve stejném městě.

MALÝ SRNEČEK

Další velkou neznámou byla nová škola. Do své původní už nebude moci jezdit, protože by to měla moc daleko. Když se máma dozvěděla, že byla přijata do nového zaměstnání, sedly si spolu a promluvily si o tom. Vysvětlovala Lole, že tahle práce je perfektní. Dostala místo sekretářky ve škole, takže bude pracovat jen v době vyučování a o prázdninách se bude moci věnovat jí. A v páté třídě je místo i pro její dceru.

Jenže do své staré školy Lola chodila už od přípravky – znala tam každého, dokonce i všechny učitele. Teď bude muset někde začít znovu úplně od začátku. Máma jí sice řekla, že Amelie a Eliza, její dvě nejlepší kamarádky, k nim mohou jezdit na návštěvu, ale to není totéž, jako když je vídala každý den ve škole. S kým teď bude chodit ven? S kým se bude bavit, s kým si bude hrát a s kým si bude povídat u oběda?

MALÝ SRNEČEK

Seznamovat se s novými lidmi Lola moc neuměla a pokaždé, když na to pomyslela, rozbolelo ji břicho. Snažila se, aby si máma nevšimla, jaké jí to dělá starosti, ale měla pocit, že to stejně ví.

Lola si odhrnula vlasy z očí. Do začátku školy zbývá už jen několik dní a ona na to do té doby nechce myslet. Aspoň si to pořád říkala.

„Myslíš, že můžeme Alfika pustit ven?“ zeptala se. „Je hrozně našťvaný, že jsme ho zavřely do přepravky.“

Máma přikývla. „Pojďme dovnitř. Než se objeví stěhováci, může si to tam rychle prohlédnout. Pak ho ale možná budeme muset zavřít do některého pokoje. Nejdřív si musí zvyknout na dům, než ho pustíme na zahradu – on se potvůrka bude chtít trochu toulat.“

Vytáhla z kapsy nový lesklý klíč, vsunula jej dozámku a povzbudivě se na Lolu usmála.

MALÝ SRNEČEK

Dívka zvedla přepravku a Alfík ji přes drátěná dvířka šťouchl čumáčkem do prstů.

„Za chvílku už tě pustím,“ slibovala mu Lola.
„Bude se ti tu líbit, Alfíčku. Viděl jsi tu zahradu? Je obrovská a kolem celého domu.“ Natočila přepravku tak, aby se kocourek mohl podívat, ale ten jenom usilovně prostrkoval tlapku mezi dráty. Chtěl pouze jediné: co nejrychleji se dostat ven.

„Čeká nás tu hodně práce,“ povzdechla si maminka při pohledu na přerostlé keře a vysokou trávu. „Ale strýček Chris slíbil, že nám pomůže. Brzy k nám přijede.“ Trochu zatlačila do vchodových dveří a vstoupila dovnitř. Lola šla za ní.

I když byl teprve duben, panovalo v ten den značné horko, takže chladno v domě jim připadalo příjemné. Vzduch uvnitř se zdál suchý a byl v něm cítit prach, jako by nikdo dlouho

MALÝ SRNEČEK

neotevřel okna, což bylo i dost pravděpodobné. Když se tady byly před několika měsíci poprvé podívat, realitní makléř jim řekl, že dům je již nějakou dobu prázdný.

Lola položila kočičí přepravku na zem a dřepla si k ní, aby otevřela dvířka. Černo-bílý kocour opatrně vylezl a zaškubal vousky. Otíral se dívce hlavou o koleno a přitom si prohlížel svůj nový domov.

MALÝ SRNEČEK

„Za chvíli ti vybalíme pelíšek,“ oznámila mu Lola. „Ještě je v autě.“

Alfik se odebral na průzkum domu a Lola s mámou na sebe s úlevou pohlédly. Aspoň sezdálo, že kocour nemá se stěhováním velký problém. Dívka ho pozorovala, jak nakukuje do obývacího pokoje a pak kráčí do kuchyně. Sedl si na podlahu, významně se na Lolu zadíval a ona se rozesmála. „Chtěl bys snad speciální svačinku na počest přestěhování do nového domu?“

„To je vlastně dobrý nápad,“ pronesla máma a sklonila se k Alfikovi. „Chceme přece, aby se mu tady líbilo a měl zájem tu zůstat.“

„Nějaké jídlo navíc k tomu určitě přispěje,“ souhlasila Lola. „Přinesu z auta kočíí žrádlo a jeho misky.“ Rozběhla se zpátky po chodbě ke dveřím a pak zamířila do auta, aby prohledala tašky a krabice naskládané

MALÝ SRNEČEK

na zadním sedadle. Právě zavírala dveře auta, když ji upoutal jakýsi mihotavý pohyb mezi keři v jejich zarostlé zahradě. Lola přimhouřila oči a znovu se tím směrem podívala, ale teď už se tam nic nehýbalo.

„Nejspíš jiná kočka,“ zašeptala si pro sebe s tichou nadějí, že se v jejich novém domově z Alfíka nestane kočičí rváč. Vzhledem k tomu, že zahrada byla velká, nebydleli nejbližší sousedé až tak blízko. Mělo by tu tedy být dost místa pro Alfíka i pro všechny kočky, které už tady žily. Zahrada navíc navazovala na starý hřbitov, takže až si Alfík zvykne na dům, bude mít co prozkoumávat.

Lola uslyšela hukot motoru na silnici a rychle se rozhlédla kolem sebe. Přijíždí dodávka! Zvedla tašku s kočičím žrádlem, která jí vyklouzla z rukou, a pospíchala zpátky do domu.

MALÝ SRNEČEK

„Mami! Stěhovací vůz, vidím ho!“

Ve dveřích se objevila maminka, vypadala potěšeně. „Tak to jsou opravdu rychlí! Můžeš jít nakrmit Alfíka a zavřít ho do kuchyně?“

Vyšla za Lolou do zahrady a políbila ji do vlasů. „Vím, že nás čeká spousta vybalování, ale jen si představ, jak to bude hezké, až v novém domě budeme mít všechny naše věci.“

Dívka přikývla. Vážně se těšila, až bude mít všechny své věci v novém pokoji. Ale když Alfíkovi sypala do misky kočičí žrádlo a on láskyplně vrátil a šťouchal ji do ruky, stále v ní hlodaly ty mrazivé obavy.

Stěhováci postavili na malou vydlážděnou plochu vedle dveří do kuchyně zahradní stůl a židle, které přivezli ze starého domu.

MALÝ SRNEČEK

Máma s Lolou, vyčerpané z přenášení krabic, tam seděly a odpočívaly, hřály se na pozdně odpoledním slunci a pozorovaly Alfíka, jak se prodírá vysokou trávou. Nelíbilo se mu, že je v kuchyni zavřený, a když maminka otevřela, aby tam donesla koš s nádobím, vyrazil kolem jejích nohou ven. Nezdálo se však, že by měl v úmyslu vydat se moc daleko.

„Měly bychom prozkoumat zbytek zahrady,“ navrhla máma, ale podle tónu jejího hlasu se nezdálo, že by pro tu myšlenku byla nějak zvlášť zapálená. „Někde tam je kůlna a skleník.“

„Kde?“ zeptala se zvědavě Lola a pohlédla do džungle před sebou. „Podle mě by mohly být tam za tím velkým stromem.“ Vstala, aby lépe viděla. „Skleník už jsem našla! Je támhle. A mami, podívej se na ten strom – nevisí z něj nějaký žebřík?“

MALÝ SRNEČEK

Maminka sraštila obočí. „Ano, provazový žebřík, řekla bych. Taky máš dojem, že vidíš domek na stromě, Lolo?“

„Jdu se tam kouknout!“ vyhrkla dívka a rozběhla se.

„Ale raději tam nelez, dokud nezjistíme, jestli je žebřík v pořádku!“ volala maminka a vydala se za Lolou. „Myslím, že budeme potřebovat větší

MALÝ SRNEČEK

sekačku,“ dodala, když se společně prodíraly vysokou, přerostlou trávou.

„A tamhle je fotbalová branka,“ upozornila ji Lola a ukázala dál do zahrady. Fotbal jí sice moc nešel, ale kopat si s míčem po tomhle velkém trávníku – samozřejmě až bude tráva posečená – ji bude určitě bavit. Teď by se tu míč tak jediné zakutálel do vysoké trávy a nadobro se ztratil.

„Bude to úžasná zahrada,“ usmála se máma a několikrát pořádně zatáhla za provazový žebřík, aby zjistila, jestli je bezpečný. „Podle mě je v pořádku, Lolo. Můžeš po něm vylézt, ale až se dostaneš nahoru, buď opatrná. Musíš se ujistit, že je podlaha pevná. Je určitě hodně stará.“

Stromový domek byl letitý a zašlý. Vybudovali ho kdysi přímo kolem objemného kmene. Máma s Lolou si ho nevšimly, když si přišly

MALÝ SRNEČEK

prohlédnout dům, protože věnovaly více pozornosti samotné budově než zahradě, a navíc byl domek napůl skrytý za větvemi, které právě začínaly rašit.

„Tohle je koňský kaštan,“ poznamenala máma. „Vsadím se, že na podzim je tu spousta kaštánků. Je obrovský.“

Kmen byl tak široký, že by ho ani s mámou společně nedokázaly obejmout celý – tím si byla Lola jistá. Dřevěné vzpěry, které k němu byly přišroubovány, podpíraly podlahu stromového domku. Konstrukce se zdála dost pevná. Dívka se o ni opřela lokty a zatlačila, aby zjistila, jestli se neviklá. Trámy se ani nepohnuly, ale Lola se přitom na žebříku rozhoupala.

„To je dobrý!“ zavolala dolů, když uslyšela, jak máma hlasitě zalapala po dechu. „Jenom se houpe žebřík, ale podlaha ani nezavrzala.“

MALÝ SRNEČEK

Vyhoupala se na plošinu a strčila do dveří malého domku. „Je tady ale dost pavučin!“

Podlaha byla pokrytá suchým listím a prachem, ale Lola už si v duchu představovala, jak útulné to v domečku bude, až tu zamete. Na oknech dokonce visely vybledlé závěsy. Bylo to tu překvapivě prostorné. Napadlo ji, že je tu rozhodně dost místa na spacák, kdyby chtěla spát venku. Nebo možná i na dva spacáky, kdyby tu měla kamarádku na přespání.

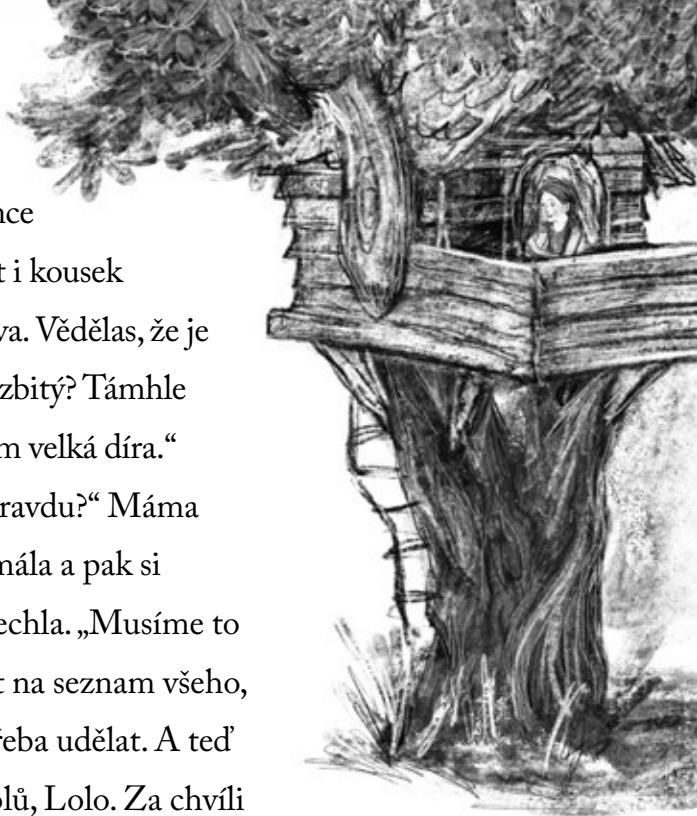
Vzpomněla si na Amelii a Elizu a znovu se jí sevřel žaludek. Trochu se zachvěla. Možná by tu s ní mohly přespát, až ji někdy navštíví A když se trochu smáčknou, bude tu místo i pro tři.

„Musím tady uklidit, ale je to tu skvělé!“ zavolala z okna dolů na mámu. „A vůbec se to netřeše, přísahám. Měla bys sem taky vylézt – když se podíváš mezi větve, uvidíš celou zahradu.“

Dokonce
je vidět i kousek
hřbitova. Vědělas, že je
plot rozbitý? Támhle
je v něm velká díra.“

„Opravdu?“ Máma
se zasmála a pak si
povzdechla. „Musíme to
připsat na seznam všeho,
co je třeba udělat. A teď
slez dolů, Lolo. Za chvíli
přijede strýček Chris a přiveze nám večeři.
Můžeš mu pak ten stromový domek ukázat,
jestli budeš chtít.“

Večeře! Lole se opět stáhlo břicho, ale
tentokrát z hladu. Připadalo jí, že od jejich
narychlo připraveného jednoduchého oběda
uprostřed krabic už uplynula celá věčnost.

MALÝ SRNEČEK

Strýc přišel s obrovskými papírovými taškami, pod každou paží měl jednu, a jak se snažil obejmout mámu i Lolou, málem mu na podlahu vypadly hranolky.

„Lolo, přinesl jsem ti rybu, může být?“ zeptal se, když mezi hromadami věcí na kuchyňském stole vybalovali z papírových tašek jídlo.

„Nebyl jsem si jistý, jestli to je dobrý nápad, ale vzpomněl jsem si, že ti u babičky chutnaly rybí prsty.“

Lola plaše přikývla. Se strýčkem Chrisem se samozřejmě mnohokrát setkala, ale už se spolu dlouho neviděli. Přinejmenším od Vánoc, kdy se všichni setkali u babičky. Vlastně s ním nikdy moc nemluvila, i když jí máma vyprávěla vtipné příběhy o všech zvířatech, která choval, když

byli malí. Chris se stal veterinářem a nyní pracoval pro neziskovou organizaci, která se zabývá ochranou přírody. Možnost trávit víc času se svým bratrem byla jednou z věcí, kvůli které byla máma tak ráda, že se sem přestěhovaly.

Dívka užasle pozorovala, jak Alfík obdivně krouží kolem jeho nohou. K ní se takto nikdy nechová, a to je to její kocour!

Strýc se usmál. „Nežárli na mě, Lolo. Dělá to jen proto, že ze mě cítí rybu.“

„Já... já nežárlím,“ vykoktala Lola a zrudla. Rychle popadla zatoulaný hranolek, aby

MALÝ SRNEČEK

zamaskovala, že se stydí, a poslouchala, jak máma a strýček Chris při vybalování jídla vtipkují. Strýc byl jedním z těch lidí, kteří dokážou vždycky všechny rozesmát, ale právě proto měla Lola trochu strach si s ním povídat. Vzala si rybu, ačkoli z ní nebyla úplně nadšená, ale to mu v žádném případě nechtěla říct. Až se nebude nikdo dívat, může dát část Alfíkovi...

O několik dní později byly téměř všechny krabice uklizeny. Lola měla v ložnici nové police na knihy, které pomáhala mamince sestavit. A všechny knihy a porcelánová zvířátka si už vybalila. Ve skříni, kterou si přivezly ze starého domu, visela její nová zeleno-šedá školní uniforma. Všechno bylo připravené – až na Lolou. Litovala, že tu

MALÝ SRNEČEK

nemohly být už od začátku velikonočních prázdnin, že se musely stěhovat skoro až na jejich konci. Trvalo však celou věčnost, než lidé, kteří chtěli koupit jejich starý dům, prodali ten svůj. Pak už to šlo ráz na ráz. Lole připadalo, že se všechno mění až moc rychle. Kdyby měla trochu víc času zvyknout si na nový dům, možná by se tolik nebála školy...

„Nic by nebylo jinak, ani kdybych tu byla od začátku prázdnin. Stejně bych panikařila,“ zamumlala Lola Alfíkovi, který se svinul v černo-bílou huňatou kuličku na konci postele. Vytáhla nohy zpod kocoura, ten se převalil, zív a protáhl se. Otevřel jedno žlutozelené oko, podezřívavě na ni pohlédl a pak zase usnul. Kočky si mohou spát, jak chtějí.

„Lolo! Jsi oblečená?“ zavolala máma zdola a dívka vyskočila z postele.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Malý srneček.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.